

Arrest

nr. 217 741 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MBENZA MBUZI
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 februari 2012 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 184 695 van 30 maart 2017 vernietigde de Raad de beslissing van 15 mei 2012 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 mei 2017 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2017, dat verzoekster op 10 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]
Mevrouw,

[...]/naam : [F.]
[...]/voornaam : [A.]
[...]
[...]/nationaliteit : Algerije
met haar kinderen : [G.A.], [G.L.]

[...]
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]
binnen 7 dagen na de kennisgeving

[...]
REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerde om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerde werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door

verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerde ingeropen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerde vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat verweerde zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Haar betoog luidt als volgt:

“Que la requérante estime que l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, ainsi la décision d’ordre de quitter le territoire viole gravement son droit à la vie privée et familiale ;

ALORS QUE :

Première branche : violation de l’article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

En ce que, l’article 74/13 est libellé comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Que la partie requérante a introduit une demande de régularisation sur pied de l’article 9 ter en date du 22 février 2012 ;

Que la partie défenderesse a en date du 15 mai 2012 déclaré ladite demande irrecevable ;

Que cette décision a été notifiée à la requérante le 30 mai 2012 ;

Que cette dernière a introduit un recours contre ladite décision ;

Que ce recours a donné lieu à la décision du conseil de céans du 30 mars 2017 n°184 695, décision qui annule la décision d’irrecevabilité de la demande 9 ter du 15 mai 2012 ;

Que la partie défenderesse a retiré sa décision d’ordre de quitter le territoire le 13 juillet 2012 suite à un recours introduite par la requérante le 25 juin 2012 ;

Que le conseil de céans a constaté le désistement d’instance par un arrêt du 10 octobre 2012 :

Qu’eu égard à ce qui précède, il s’en déduit que la demande de régularisation sur pied de l’article 9 ter de la requérante est toujours pendante devant la partie défenderesse cette fois-ci ;

Qu’un arrêt du Conseil de céans a censuré une décision de la partie défenderesse qui prise sur le pied de l’article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée en raison du fait que celle-ci ignorait le prescrit de l’article 74/13 de la loi du 15 décembre citée supra, en délivrant de manière automatique un ordre de

quitter le territoire à tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sans tenir compte d'autres facteurs notamment ceux liés aux droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH ;

Jugeons donc :

« (...) 3.1. Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi précitée du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.

D'autre part, la partie requérante justifie également d'un intérêt à cet aspect du moyen dans la mesure où elle reproche un manquement de la partie défenderesse à son obligation de motivation formelle, laquelle implique pour l'autorité administrative de faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours ainsi qu'à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il résulte de ce qui précède que le premier grief du moyen est, dans la mesure susmentionnée, fondé et justifie l'annulation de l'ordre de quitter le territoire. (...) » ;

Deuxième branche : Violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et des libertés fondamentales.

En ce que, la partie adverse, se fondant sur l'article 7 alinéa 1er 1°, a pris à l'égard de la requérante une décision d'éloignement, à savoir un ordre de quitter le territoire (pièce 1) ;

Alors que, l'article 3 CEDH dispose que : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Que selon la jurisprudence de la CEDH, « la souffrance due à une maladie survenant naturellement, qu'elle soit physique ou mentale, peut relever de l'article 3 si elle se trouve ou risque de se trouver exacerbée par un traitement – que celui-ci résulte de condition de détention, d'une expulsion ou d'autres mesures – dont les autorités peuvent être tenues pour responsables. »

Que la requérante souffre d'une majeure dépression selon le certificat médical circonstancié déposé en même temps que sa demande de régularisation ;

Que c'est donc en violation de l'article 3 CEDH que la partie défenderesse a pris à l'égard de la requérante l'ordre de quitter le territoire ;

Que le moyen est sérieux et est susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaquée ;

Troisième branche : Violation de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme et des libertés fondamentales.

En ce que, la partie adverse a pris à l'égard de la requérante un ordre de quitter le territoire ;

Alors que, l'article 13 CEDH dispose que : « Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. » ;

Que selon la jurisprudence de la CJUE, « l'effectivité du recours exercé contre une décision de retour dont l'exécution est susceptible d'exposer le ressortissant en cause de pays tiers à un risque sérieux de détérioration grave et irréversible de son état de santé exige, dans ces conditions, que ce ressortissant de pays tiers dispose d'un recours avec effet suspensif. » ;

Que de même, la Cour Européenne des Droits du Homme a dit pour droit que « un recours effectif en vertu de l'Article 13 de la CEDH exige la possibilité de suspendre l'exécution de mesures qui peuvent être contraires à la Convention avant que les autorités nationales n'aient statué sur la compatibilité des dites mesures avec la convention. » ;

Qu'en l'espèce, la décision prise par la partie adverse est contraire à la convention dès lors que la partie défenderesse a totalement ignoré la décision du conseil de céans n°184 695 qui a annulé sa décision d'irrecevabilité de la demande pour motif médical de la requérante et a notifié un nouvel ordre de quitter alors qu'elle ne s'est toujours pas prononcée sur la demande de la requérante ;

Que la requérante rappelle que « ... La partie requérante doit invoquer un grief défendable dans la requête, ce qui implique qu'elle peut faire valoir de manière plausible qu'elle est lésée dans l'un de ses droits garantis par la CEDH » (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 25 mars 1983, Silver et autres/Royaume-Uni, § 113) ; Ce qui est le cas en l'espèce ;

Que le moyen est fondé ;

Qu'en outre, il faut rappeler que pour répondre aux voeux du législateur, la décision administrative prise par la partie défenderesse à l'encontre de la partie requérante doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par la loi du 29 juillet 1991 ;

Que l'article 2 de cette loi érige en principe l'obligation de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle ;

Qu'elle précise que cette motivation « « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle doit être « adéquate » » (article 3), ce qui signifie qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante;

Qu'il ne suffit donc pas que le dossier administratif fasse éventuellement apparaître les faits sur lesquels la décision s'appuierait pour que celle-ci soit considérée comme motivée à suffisance de droit (voy. D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurispr. « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers », J.T., 1987, p.588, n°43 et s.) ;

Que l'on ne peut donc avoir égard qu'aux seuls motifs contenus dans l'acte (cf. Conseil d'Etat, 30 mars 1993, arrêt 42.488) ;

Que dans un arrêt plus récent, le Conseil d'Etat a jugé ce qui suit :

« le premier juge s'est donc valablement référé aux travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, en ce qu'elle modifie l'article 7 précité de la loi du 15 décembre 1980 qui constitue l'un des fondements juridiques de l'ordre de quitter le territoire, délivré à la suite du rejet d'une demande d'asile, et qui, à propos de l'obligation d'adoption d'une décision d'éloignement, précise, entre autres, qu' « une telle obligation ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Parl. Chambre, sess. 2011-2012, 1825/001, p.17). de même, il s'est référé à juste titre à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire n'est pas un acte dénué d'effets juridiques et que l'étranger auquel il est adressé, est effectivement tenu de quitter la Belgique, la partie requérante doit veiller à ce que cet acte ne porte pas atteinte aux droits fondamentaux de l'étranger avant de l'adopter et non

seulement en cas d'exécution forcée d'une mesure d'éloignement. L'arrêt attaqué a donc décidé légalement que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.

Enfin, dès lors que la partie adverse avait formé une demande d'autorisation de séjour, basée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, il appartenait à la partie requérante, comme l'a décidé légalement le premier juge, de statuer sur cette demande avant d'adopter un ordre de quitter le territoire. En effet, la partie requérante ne pouvait exclure a priori qu'elle ne ferait pas droit à la demande précitée. (...) ».

Qu'en l'espèce, l'ordre de quitter s'appuie uniquement sur l'article 7 alinéa 1er 1° ignorant complètement la procédure médicale de la requérante alors qu'un arrêt ayant revêtu l'autorité de chose jugée a réhabilité cette dernière demande en annulant la décision d'irrecevabilité prise par la partie défenderesse ;

Que la partie requérante estime qu'il n'est pas motivé au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1981 ;

Que pour rappel, un arrêt récent du conseil de céans précité a déjà censuré une décision de la partie défenderesse prise sur pied de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée dans la mesure où elle avait choisi d'ignorer le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en délivrant de manière automatique un ordre de quitter le territoire à tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sans tenir compte d'autres facteurs notamment ceux liés aux droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que dès lors, la décision de la partie défenderesse souffre ainsi d'une erreur de motivation, ce qui correspond à une absence de motivation;

Qu'il y a donc lieu d'annuler l'ordre de quitter le territoire ;

Que l'exécution de la décision d'ordre de quitter le territoire priverait la partie requérante de la possibilité de mener à terme sa procédure de régularisation sur pied de l'article 9 ter introduite depuis 2012 ;

Que de ce point de vue, la décision d'ordre de quitter le territoire a été prise en violation du principe de proportionnalité du principe de minutie et a méconnu la portée des dispositions légales et conventionnelles précitées ;"

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerde, alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als onontvankelijk heeft afgewezen. Verzoekster, die op 11 mei 2017 kennis nam van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, kan dan ook niet worden gevuld in haar betoog dat deze aanvraag nog in behandeling was op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissing werd genomen. Uit een administratieve nota blijkt voorts dat verweerde onderzocht of het hoger belang van verzoeksters kinderen, het gezins- en familieleven of verzoeksters gezondheidstoestand een beletsel konden vormen om de bestreden beslissing te nemen en dat hij oordeelde dat dit niet het geval was. Verweerde kwam tot zijn besluit op basis van de vaststelling dat geen gezinslid van verzoekster over een verblijfstitel in het Rijk beschikt, zodat de gezinseenheid niet in het gedrang komt, dat verzoekster bovendien ook niet aantoont dat één van haar kinderen nog in België aanwezig is en dat uit het voorgelegde medische getuigschrift geen onmogelijkheid om te reizen blijkt. Verweerde hield derhalve wel degelijk rekening met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting, inclusief de verwijzing naar een arrest van de Raad, geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt, zoals reeds gesteld, dat verweerde de door verzoekster aangevoerde medische problematiek in aanmerking nam en deze niet als een hinderpaal beschouwde om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster maakt door louter te stellen dat zij aan een zware depressie lijdt en dat zij een medisch attest dat dateert van 12 november 2011 neerlegde niet aannemelijk dat verweerde haar gezondheidstoestand incorrect heeft beoordeeld bij het nemen van de

in voorliggende zaak bestreden beslissing en dat hij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Zij toont ook niet aan dat verweerde enig dienstig aspect van haar privé- of familieleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, ontrecht over het hoofd heeft gezien.

4.2.3. De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM is gebaseerd op een standpunt dat geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerde is geenszins voorbijgegaan aan het feit dat de Raad een eerdere beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard vernietigde. De Raad kan er slechts nogmaals op wijzen dat verweerde een nieuwe beslissing heeft genomen inzake verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de bestreden beslissing vormde ook geen beletsel om de op 3 mei 2017 genomen beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw wordt afgewezen aan te vechten. Verzoekster kan niet worden gevuld waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerde een rechterlijke uitspraak miskende en dat zij niet over een effectieve beroeps mogelijkheid beschikt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroeps mogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering – waarin duidelijk wordt aangegeven welke wetsbepaling wordt toegepast en waarin wordt uiteengezet op basis van welke vaststelling werd beslist tot de afgifte van een bevel om het land te verlaten – is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerde in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande verdrags- of wetsbepalingen en welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd, doch slechts dat hij aangeeft op basis van welke concrete juridische en feitelijke grond hij deze beslissing nam.

Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Raad vermocht te ordelen dat verweerde eerst een standpunt diende in te nemen omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf vooraleer hij kon beslissen tot de afgifte van een bevel om het land te verlaten doet aan het voorgaande geen afbreuk. Haar toelichting dat de Raad reeds overging tot de vernietiging van een beslissing waarbij verweerde de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet negeerde is, nu reeds werd vastgesteld dat dit in voorliggende zaak niet het geval is, evenmin nuttig. Arresten van de Raad hebben daarenboven geen precedentswaarde.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerde beschikt.

4.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerde in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenfinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.7. Door een argumentatie op te bouwen die niet is gegrond op correcte gegevens toont verzoekster ook niet aan dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK